

ამრიგად, ავადმყოფობათა ამსახველ ქართულ ხალხურ ზღაპრებში ავადმყოფობის გამომწვევი მიზეზია სიყვარული, დარდი, ზოგჯერ ბოღმა და ბოროტი განზრახვა, ზოგჯერ გაურკვეველი მიზეზი და მისთანანი, ხოლო წამალი სხვადასხვაა – უკვდავების წყალი, უკვდავების ყურძენი, ირმის რძე, კოჭლი დევის ღვიძლი, ირმის გულ-ღვიძლი, ყბაშავი ცხვრის შიგნეული ან გულის გადასაყოლებელი მოგზაურობა და სხვა. ზღაპრებში დაკონკრეტებული არ არის ავადმყოფობა, უბრალოდ ნათქვამია, რომ ესა თუ ის პერსონაჟი ავად არის, ან თავი მოიავადმყოფა, რაც მიგვანიშნებს ნამდვილ და ცრუ ავადმყოფობაზე. ექიმობა კი მეტად საპატიო და შემოსავლიან საქმედ არის მიჩნეული და დაკავშირებულია ზებუნებრივ ძალებთან. წამლის მშოვნელი მხოლოდ ზღაპრის ღირსეული გმირია.

დამოწმებანი:

მეგრული ზღაპრები ... 1994: *მეგრული ზღაპრები და მითები*. თბილისი: 1994.

იყო და არა იყო რა 1977: *იყო და არა იყო რა*. თბილისი: 1977.

ხალხური სიბრძნე 1963: *ხალხური სიბრძნე*, ტ. I. თბილისი: 1963.

Nino Gagoshashvili

Georgia, Tbilisi

Shota Rustaveli Institute of Georgian Literature

Disease and Cure Essence According to the Old Testament and the Gospel of Luke

Summary

Theology considers diseases and cures as ontological experience of humankind, which, in itself relates to the Original Sin and the problem of abuse of the freedom given by God. Therefore, Jesus Christ approaches the issue of curing globally and resurrects not only the body and soul of a person, but also his position in the society, his social identity. All this

suggests that a human cannot be fully cured without considering all the aspects of his life.

Specialists of the New Testament compare such cure of a human to the Miracle of the Resurrection of the Lord, which reveals the support of the Savior to the mortal humankind.

Key words: „Disease“, „Ontology“, „New Testament“.

ნინო გაგომაშვილი

საქართველო, თბილისი

*შოთა რუსთაველის სახელობის ქართული ლიტერატურის
ინსტიტუტი*

სნეულებისა და კურნების არსი ძველი აღთქმისა და ლუკას სახარების მიხედვით

ადამიანებს უძველესი დროიდანვე უწევდათ არაერთ სნეულებასთან თუ სასიკვდილო ვირუსულ დაავადებასთან ბრძოლა, ზოგჯერ იმ დონემდე, რომ ეს ბრძოლა ამა თუ იმ ერის ისტორიულ-კულტურულ განვითარებას აფერხებდა. პერიოდულად მოვლენილ ავადობებს, რომლებიც ხშირად მასშტაბურ ხასიათს იძენდა, წმინდა ტექსტები ისტორიის, სამყაროს ყოფიერების ხელახლა წასაკითხად იყენებს.

მსოფლიოს დიდი ეპიდემიები უკავშირდებოდა სახელმწიფოთა შორის სავაჭრო, კულტურულ, პოლიტიკურ და ა. შ. ურთიერთობებებს, რომლებიც, ბუნებრივია, იწვევდა ადამიანთა კონტაქტებსა და სნეულების გადადება-გავრცელებას. არც 21-ე საუკუნე აღმოჩნდა გამონაკლისი, კორონავირუსულმა პანდემიამ (COVID-19) თავისი კვალი დატოვა საზოგადოების ყველა სტრუქტურაზე. ამ კონტექსტში საღვთისმეტყველო-პოლიტიკური კუთხით დასმულმა კითხვებმა და ისტორიული ვითარების გათვალისწინებით მოხმობილმა მაგალითებმა ძველი და ახალი აღთქმიდან (მასშტაბურობიდან გამომდინარე, შევჩერდით ძველი აღთქმის მხოლოდ რამდენიმე მუხლსა და ახალი აღთქმიდან – ლუკას სახარებაზე), შეიძლება გაგვიჩინოს პასუხის მიღე-

ბის შესაძლებლობა სწეულებისა და კურნების ონტოლოგიასთან დაკავშირებით.

წინასწარმეტყველების, იესო ქრისტესა და მოციქულების ეპოქაში გავრცელებული პანდემიებიდან ცნობილია „ათენის ჭირი“ (ქრისტემდე 436-430 წლებში), რომელმაც მოიცვა მოსახლეობის მესამედი (დაახლოებით 200 000 ადამიანი) და დასაბამი მისცა ათენის ოქროს ხანის დასასრულს. შემდეგ საუკუნეებში ჭირის რამდენიმე ტალღა აგორდა ბერძნულ და რომაულ იმპერიებში. მათგან ისტორიულ ანალებში მოხვდა „ანტონინის ჭირი“, რომელიც გავრცელდა მე-2 ს-ის დასასრულს. შემდეგი იყო „იუსტინიანეს ჭირი“ – ცნობილი აღმოსავლეთ რომის იმდროინდელი იმპერატორის სახელით. ამ დაავადებამ დაახლოებით 25 მილიონი ადამიანის სიცოცხლე შეიწირა, განსაკუთრებით მრავლად კი ხმელთაშუა ზღვის აუზის ქვეყნებში.

მე-2 ათასწლეულის პანდემიებიდან ცნობილია „შავი ჭირი“, რომელიც ბიზანტიის იმპერიაში გაჩნდა. თუკი „იუსტინიანეს ჭირს“ აღმოსავლეთ რომის იმპერიის დაცემის დასაწყისი მოჰყვა, ბიზანტიის იმპერია ამ დაავადების გაჩენიდან საუკუნეზე ნაკლებ დროში გაქრა. ვარაუდობენ, რომ ბუბონური ჭირის ამ ახალმა ტალღამ 75 მილიონზე მეტი ევროპელი შეიწირა, ანუ კონტინენტის მოსახლეობის თითქმის 40 პროცენტი. შემდეგ საუკუნეებში გავრცელდა ქოლერა, ესპანური და აზიური გრიპი, ჰონკონგის გრიპი, შიდსი და სხვ.

დასკვნა, რომელიც ძველი და ახალი აღთქმის პერიოდებში მიმდინარე პანდემიებიდან შეიძლება გამოვიტანოთ, არის ის, რომ ამ ტიპის სწეულება არავის ინდობს, არც მდიდარსა და არც ღარიბს, არც ბოროტსა და არც მართალს, ანუ არც მას, ვინც უფალს უყვარს („უფალო, აჰა, ვინც გიყვარს, ავად არის“ (ბიბლია 1989: იოანე, 11.3) – ამ სიტყვებით მიმართავენ უფალს მართალი ლაზარეს დები)). ამავდროულად, პანდემიური ვითარება ნათლად წარმოაჩენს, რომ მსოფლიოს ნებისმიერ კუთხეში მცხოვრები ადამიანები ერთმანეთზე ვართ დამოკიდებული და ყველამ თანაბრად უნდა ვცეთ პატივი ერთმანეთის ჯანმრთელობას, დავიცვათ შესაბამისი წესები, გავაცნობიეროთ ჰიგიენისა და უსაფრთხოების ნორმების – საზოგადოებისაგან განრიდების, განმხოლოების, „იზოლაციის“ – აუცილებლობა.

გადამდები სნეულებების დროს „იზოლაციის“ მნიშვნელობის შესახებ პირველი ინფორმაცია გვხვდება ძველი აღთქმის წიგნში „გამოსვლათა“. ებრაელი ერის ეგვიპტიდან გამოსვლამდე, ვიდრე ჭირი ამოწვევტდა იქ მცხოვრებ ყველა პირმშოს, მოსე მიმართავს ებრაელებს: „აიღეთ უსუპის კონა, ამოავლეთ სისხლიან თასში და სცხეთ სისხლი კარისთავსა და ორთავე წირთხლს სისხლიანი თასიდან. დილამდე არავინ გახვიდეთ კარში“ (ბიბლია 1989: გამოსვლათა, 12, 22). ჭირი, რომლის განრიდებისაკენ მოსე თანამომძეთ მოუწოდებს, არ იყო პანდემია, თუმცა მას ძველ აღთქმაში „დამღუპველ სენს“ უწოდებენ, რომლის შეყრითაც სერიოზული საფრთხე ემუქრებოდა ადამიანის სიცოცხლეს, ამიტომ აუცილებელი იყო ებრაელები საკუთარი სიცოცხლის გადასარჩენად მთელი ღამით საკუთარ სახლებში ჩაკეტილიყვნენ.

სხვაგანაც, კერძოდ, „ისაიას წიგნში“, გვხვდება ფრაგმენტი, რომელშიც საუბარია ეპიდემიის მძვინვარების დროს ხალხის ერთმანეთისგან განრიდების საჭიროებაზე: „წადი, ჩემო ხალხო, შედით თქვენ-თქვენ ოთახებში და გამოიკეტეთ კარი. მცირე ხანს შეაფარე თავი, ვიდრე რისხვა გადაივლიდეს (ბიბლია 1989: ესაია, 26, 20).

მიუხედავად მოსეს და ესაიას თანამედროვეების ცოდნისა, რომ განმხოლოებას შეიძლება სულიერი და ფსიქოლოგიური პრობლემები მოჰყვეს, ადამიანი მორალურად დაზიანდეს, მაინც მიიჩნევენ, რომ ამგვარი ღონისძიებით გამოწვეული მღელვარება და შფოთი უფრო ნაკლებად სარისკოა, ვიდრე ეპიდემიის მსხვერპლად ქცევა. ამას ადასტურებს სიტყვები „მეორე რჯულთადან“: „გარეთ მახვილი გაანადგურებს, შიგნით შიშის ზარი ჭაბუკსაც და ქალწულსაც, ძუძუთა ბავშვს, ჭადარა კაცთან ერთად“ (ბიბლია 1989: მე-2 რჯულთა, 32, 25), თუმცა წესების დარღვევას არაფერი ამართლებს.

ძველი აღთქმა ასევე მიუღებლად მიიჩნევს სნეულების ყამს მორწმუნეთა მხრიდან არსებული ვითარების მხოლოდ ღვთის განგებულების კონტექსტში განსჯასა და მასზე დაყრდნობას, განსაკუთრებით კი ეპიდემიის მძვინვარებისას. თუ ასეთ დროს ადამიანი არაფერს გააკეთებს და მხოლოდ სასწაულს დაელოდება, შეიძლება ეს სასწაული მას არც მოევიწიოს. ძველი აღთქმა

ადამიანებს მოუწოდებს, გაუფრთხილდნენ საკუთარ სიცოცხლეს: „ეკრძალენით თავთა თქუნთა“ (ბიბლია 1989: მე-2 რჯულთა 4, 15); საკუთარ თავზე ზრუნვა კი სულაც არ ნიშნავს ლოცვაზე უარის თქმას და არც მის მნიშვნელობას აკნინებს განსაცდელის ძლევისას.

ძველი აღთქმა ასევე გვასწავლის, რომ ადამიანს სწეულებასა თუ სიკვდილს უფლის დაუმორჩილებლობა შეყრის. ამგვარად, გამოდის, რომ ადამიანზე მოვლენილი განსაცდელი საღვთო სასჯელის გამოვლინებაა. მოვიხმობთ მაგალითებს: „თუ გაიგონებ უფლის, შენი ღვთის ხმას და სწორად მოიქცევი მის თვალში, ყურს დაუგდებ მის ბრძანებებს და დაიცავ ყველა მის წესს, არ შეგყრი არცერთ სენს, ეგვიპტეს რომ შევეყარე, რადგან მე ვარ უფალი, შენი გამკურნებელი“ (ბიბლია 1989: გამოსვლა, 15, 26); „ნუ იფიქრებ, რომ ბრძენი ხარ, უფლის გემინოდეს და ბოროტებას განერიდე. ეს არის შენი სხეულის განკურნება და საზრდო შენი ძვლებისათვის“ (ბიბლია 1989: იგავნი, 3, 7-8) და სხვ.

იუდაიზმი ასევე მიიჩნევს, რომ თუკი ადამიანი ავადმყოფობით იტანჯება, ეს ნიშნავს, რომ მან ან მისმა მშობლებმა სცოდეს. თუმცა მრავალტანჯული იობი ძველ აღთქმაშივე აყენებს კითხვის ნიშნის ქვეშ ცოდვისთვის სასჯელის მოვლენის ამ ძველ-აღთქმისეულ დამოკიდებულებას. იგი, როგორც სათნოებებით სავსე ღვთისმოსავი, რომელსაც თავს ატყდება ათასი უბედურება, უჩანადგება მოსავალი, უკვდება საქონელი, კარგავს ოჯახის წევრებს, ჯანმრთელობას, მეგობრებსაც კი, არ ღალატობს რწმენას, არ ემორჩილება საზოგადოების ზეწოლას და აგრძელებს ღვთის წინაშე თავისი უდანაშაულობის გამოცხადებას (ბიბლია 1989: წიგნი იობისა).

ძველი აღთქმის ამ შეხედულებას სწეულებასთან დაკავშირებით ეწინააღმდეგება ახალ აღთქმა. უფალმა თავს იდო ჩვენი ცოდვები და საკუთარი თავის მსხვეპლად მიტანითა და ჯვარზე აღსრულებით, ფიზიკურის გარდა, მოგვანიჭა სულიერი კურნების შესაძლებლობა, როგორც ამის შესახებ ესაია წინასწარმეტყველი აცხადებს: „ის ჩვენი ცოდვებისთვის იყო დაჭრილი, ჩვენი უკეთურობებისთვის დაღეწილი; მასზე იყო სასჯელი ჩვენი სიმრთელისთვის და მისი წყლულებით ჩვენ განვიკურნეთ“ (ბიბლია 1989: ესაია, 53, 5).

სახარება გვთავაზობს არაერთ ამბავს უფალ იესო ქრისტეს მიერ სხვადასხვა სნეულებისა და პათოლოგიის განკურნებისა; იგი მხედველობას უბრუნებს ბრმას (იოან. 9, 1-41), განწმენდს კეთროვანს (მათ. 8, 1-4), აღადგენს დავრდომილს (ლუკ. 5, 17-26), განკურნავს სისხლმდინარეს (მარკ. 5, 25-34) და სხვ. ეს კურნებები მნიშვნელოვან ადგილს იკავებს უფლის მიწიერ მსახურებაში. მახარებლები გადმოგვცემენ: „მიმოდიოდა იესო მთელს გალილეაში, ასწავლიდა მათ (ხალხს) სინაგოგებში, ქადაგებდა სახარებას სასუფევლისას და კურნავდა ყოველგვარ სენსა და ყოველგვარ უძლურებას... და მოედო მისი ამბავი მთელს სირიას: მოჰყავდათ მასთან უძლურნი, სხვადასხვა სენითა და ჭირით სნეულნი, ეშმაკეულნი, მთვარეულნი და დავრდომილნი, და კურნავდა მათ“ (ბიბლია 1989: მათე, 4, 23-24). „მისი ამბავი სულ უფრო ფართოდ ედებოდა მთელს ქვეყანას და დიდძალი ხალხი აწყდებოდა, რათა მოესმინათ და განკურნებულ იყვნენ თავიანთ სნეულებათაგან“ (ბიბლია 1989: ლუკა, 5, 15) და სხვ.

აღსანიშნავია მაცხოვრის კურნების მეთოდებიც, რომლებიც დღევანდელი მკითხველისთვის შეიძლება გასაოცარია, მაგრამ ანტიკურ ეპოქაში არავის უკვირდა. უფლის ამქვეყნიური ცხოვრების პერიოდში არსებული სამედიცინო ცოდნის ანალიზი აჩვენებს, რომ მის მიერ აღსრულებული კურნებანი (როგორი ორიგინალურიც არ უნდა იყოს იგი) თანხმობაშია მისივე ეპოქის სამედიცინო პრაქტიკასთან.

ახალ აღთქმაში არ გვხვდება ინფორმაცია რომელიმე კონკრეტული პანდემიის შესახებ, თუმცა სამი ე. წ. სინოპტიკური სახარებიდან (მათე, მარკოზი, ლუკა), რომლებსაც ხედვის ერთი მიმართულება აქვთ, მხოლოდ ლუკას სახარება მოიხსენებს „ჟამიანობას“ ანუ ჭირს, ეპიდემიას, ძველქართულად „სრვანს“, როგორც ჟამის აღსრულებისა და უფლის მეორედ მოსვლის ერთ-ერთ გამაფრთხილებელ ნიშანს: „და იქნება დიდი მიწისძვრანი, აჟა-იჟ – შიშშილობა და ჟამიანობა, საშინელებანი და დიადი სასწაულნი ზეცით“ – ბრძანებს მახარებელი (ბიბლია 1989: ლუკა, 21, 11).

ეს სიტყვები წარმოთქმულია ქრისტეს ვნების დაწყების წინ და წარმოადგენს სახარების იმ მონაკვეთს, რომელიც აღწერს დროის აღსასრულის ანუ მეორედ მოსვლის მოახლოების ნიშნებს. რო-

დესაც მაცხოვარს ესაუბრებიან იერუსალიმის ტაძრის სიდიადის შესახებ, იგი აცხადებს: „მოვლენ დღენი, როცა ყოველივე ამისაგან, რასაც ხედავთ, ქვა ქვაზედაც აღარ დარჩება, არამედ ყველაფერი დაინგრევა“ (ბიბლია 1989: ლუკა, 21, 6). ხოლო როდესაც ეკითხებიან, თუ როდის მოხდება ეს მოვლენები, იესო პასუხობს: „ფხიზლად იყავით, რათა არ შეცდეთ; ვინაიდან მრავალნი მოვლენ ჩემი სახელით, და იტყვიან: მე ვარ და მოახლოვდა ჟამი; ნუ შეუდგებით მათ კვალს. როდესაც გაიგებთ ომებისა და აშლილობების ამბავს, ნუ შეძრწუნდებით, ვინაიდან ჯერ ეს უნდა მოხდეს, მაგრამ მამინვე როდი დადგება აღსასრული“ (ბიბლია 1989: ლუკა, 21, 8-9).

უფალი სამყაროს აღსასრულის შესახებ წინასწარმეტყველური ნიშნების გამოცხადებით აფრთხილებს თავის მიმდევრებს, რომ მრავალი შეიძლება მოსულიყო მისი სახელით და სიცრუე ექადაგა ჟამის მოხლოების შესახებ; თუმცა იქვე აკონკრეტებს, რომ ეს კიდევ არ ნიშნავს უკანასკნელი (ესქატოლოგიური) ჟამის დადგომას, ვინაიდან ჯერ იქნება დევნა, რომელიც მისმა მოწაფეებმა უნდა განიცადონ (ბიბლია 1989: ლუკა, 21, 12). ამ სიტყვებს განამტკიცებს აპოკალიპსისიც (ბიბლია 1989: იოანეს გამოცხადება 6, 8).

ლუკას სახარების ამ მონაკვეთით ცხადდება, რომ ჟამიანობას მაცხოვრის დროს, ისევე როგორც კაცთა მოდგმაზე დღემდე მოვლენილ არაერთ განსაცდელს (მათ შორის, დღევანდელ პანდემიურ ვითარებაშიც), ქრისტეს მიმდევრები ხსნიან უკანასკნელი ჟამის დადგომით, რომლის მოახლოებაც ამოიცნობა არა ადამიანური გამოთვლებით, არამედ უფლის მიერ მოვლენილი ნიშნების საშუალებით.

აღსანიშნავია, რომ ლუკა მოციქული თავის სახარებაში სხვა მახარებლებზე მეტად ამახვილებს ყურადღებას ღვთაებრივ სიყვარულზე, მონანიეთა შემწყნარებლობაზე, მაცხოვრის მიერ გამოჩენილ თანაგრძნობასა და შემწეობაზე წარმართებისა და სამართიელების მიმართ და სხვ. მისივე სახარებაშივე ვხვდებით ისეთ სასწაულებს, როგორებიცაა: განკურნება უწმიდური სულით შეპყრობილი მამაკაცისა (ბიბლია 1989: ლუკა, 4,33) და უძლურების სულით შეპყრობილი დედაკაცისა (ბიბლია 1989: ლუკა, 13,11), წყალმანკით დაავადებულისა (ბიბლია 1989: ლუკა, 14,1) და სხვ.

ჩვენს შემთხვევაში განსაკუთრებით საინტერესოა ლუკა მახარებლის მიერ აღწერილი სასწაული „ათი კეთროვანის განკურნების“ შესახებ (ბიბლია 1989: ლუკა, 17,12-19).

იესოს ამქვეყნიური ცხოვრების დროს მძვინვარებდა ბიბლიური დაავადება კეთრი. ამ დაავადებას პანდემიად არ მოიხსენებენ, თუმცა, როგორც ლუკას სახარებიდან ხდება ცნობილი, ადამიანებს კეთრი აშინებდათ, რადგან ადვილად გადამდები იყო და ძნელად იკურნებოდა. ამასთან, ყველა კეთროვანი უწმინდურად, ცოდვილად ითვლებოდა, ქალაქგარეთ იყვნენ გახიზნული და ახლოს არავინ ეკარებოდათ. მოსეს სჯულის მიხედვით, ვინც კეთროვანს შეეხებოდა, უწმიდური იყო და მასზე განწმედის წესი უნდა აღსრულებულიყო. ამდენად, კეთრით დაავადებულნი მხოლოდ ღვთისა და კეთილი ადამიანების იმედად იყვნენ დარჩენილნი.

სწორედ ასეთ დღეში მყოფი ათი კეთროვანი შეეგება უფალს ერთ-ერთი დაბის შესასვლელში და გამოჯანმრთელება შესთხოვა. უფალმა მათ პირდაპირ იუდეველ მღვდელმსახურებთან წასვლა უბრძანა: „წარვედით და უჩვენებით თავნი თქვენნი მღვდელთა“ (ბიბლია 1989: ლუკა, 17-14). მოსეს სჯულის მიხედვით, ძველი აღთქმის მღვდლებს ევალებოდათ კეთრით ან სხვა მსგავსი სნეულებით შეპყრობილთა გასინჯვა. თუ ვინმეს სნეულება აღმოაჩნდებოდა, უწმიდურად ცხადდებოდა, გამოჯანმრთელებულზე კი მოსეს სჯულით დადგენილი განწმედის წესი უნდა აღსრულებულიყო და ღვთისთვის მსხვერპლი შეეწირათ.

აღსანიშნავია, რომ ათივე კეთროვანი უფალმა მღვდელმსახურებთან მანამ გაგზავნა, ვიდრე მათ განკურნავდა. ამგვარად მან ამ ადამიანების რწმენა გამოსცადა. კეთროვნები დამორჩილდნენ უფლის სიტყვას, რწმენა გამოიჩინეს და, უფლის ნებით, მღვდელთან მისვლამდე განიკურნენ. რწმენამ იხსნა ისინი ფიზიკური განადგურებისაგან.

თუმცა ათი განკურნებული კეთროვანისგან მხოლოდ ერთი დაბრუნდა მაცხოვართან მადლიერების გამოსახატავად. სახარება ამბობს: „ერთი მათგანი, რომელმაც დაინახა, რომ განიკურნა, მობრუნდა და ხმამაღლა ადიდებდა ღმერთს. იესოს ფერხთით დაემხო და მადლი შესწირა; და იყო იგი სამარიელი“ (ბიბლია 1989: ლუკა, 17, 15-16). დანარჩენები კი სასწრაფოდ გაემართნენ იერუსალიმის ტაძარში მსხვერპლის შესაწირად და განსაწმენდად.

საღმრთო წერილის განმმარტებლები (იოანე ოქროპირი, გრიგოლ ღვთისმეტყველი და სხვ.) ცხრა განკურნებული იუდეველის უმადურობის მიზეზს ძველი სჯულის დამონებულობაში ხედავენ, სამარიტელი კი ყოველივე ამისგან თავისუფალი იყო, ის „არ იყო შებორკილი იუდაური წეს-ჩვეულებებით და არც იუდეველი უხუცესებისა ეწინოდა, ამდენად, სავსებით შეეძლო თავისი გულის კარნახით მოქცეულიყო“ (დიაჩენკო 2021:).

კეთრისაგან განკურნებულ სამარიტელს, რომელიც უკან მადლობის შესწირავად დაბრუნდა, უფალმა უთხრა: „აღდეგ და წარვედ! სარწმუნოებამან შენმან გაცხოვნა შენ“ (ბიბლია 1989: ლუკა 17, 19), რაც ნიშნავს: „შენმა რწმენამ კურნება შესძინა არა მხოლოდ შენს სხეულს, არამედ შენს სულსაც მოუპოვა ცხოვნება, ანუ ცხოვნების გზაზე დაგაყენა შენ, რასაც დანარჩენი ცხრა მოაკლდა, ვინაიდან მხოლოდ ხორციელ კურნებას დასჯერდნენ“ (დიაჩენკო 2021:).

ამდენად, ახალი აღთქმის ღვთისმეტყველებაში სწეულება და კურნება განიხილება ადამიანის ონტოლოგიურ გამოცდილებად, რაც თავისთავად უკავშირდება პირველჩენილ ცოდვასა და ღვთისგან ბოძებული თავისუფლების ბოროტად გამოყენების საკითხს. აქედან გამომდინარე, ახალ აღთქმაში, განსხვავებით ძველი აღთქმისა, ადამიანზე აღესრულება სრული კურნება, როდესაც უფალი იესო ქრისტე აღადგენს არა მხოლოდ ადამიანის სხეულს და მის ადგილს სოციალურში, ანუ მის სოციალურ მიკუთვნებლობას, არამედ მის სულსაც. ეს კი მიგვანიშნებს, რომ ადამიანის სრული გაჯანსაღება შეუძლებელია მისივე ყოფიერების შემადგენელი თითოეული ასპექტის გათვალისწინების გარეშე.

ახალი აღთქმის განმმარტებლები ადამიანის ამგვარ აღდგენას ადარებენ უფლის მკვდრეთით აღდგომის სასწაულს, რომელიც მთელი ძალით განაცხადებს მაცხოვრის თანადგომას მოკვდავი და დაწყლულებული კაცობრიობის მიმართ.

დამოწმებანი:

ბიბლია 1989: ბიბლია. საქართველოს საპატრიარქოს გამოცემა. თბილისი: 1989.

დიაჩენკო 2001: <http://www.orthodoxy.ge/tserili/diachenko/29kvira.htm>